

nyákba küldeni a kicsit. Ne engedd oda. Ne haragudj, hogy eljöttem és ne is aggódj érettem. De ha a kicsikénk nagy lesz, meséld el majd neki, mit tett velem a társaság. Azt hiszem, egy idő múltán újra férjhez mehetsz majd. Még fiatal vagy.

Szerető férjed: Jack Pickett."

Mikor átadtam neki a lemásolt levelet, újra átolvasta. Végül is összehajtotta és az ingéhez tűzte. Hosszúkás, kemény arca kedves, gyöngéd volt. „Köszönöm, barátom”, — mondta. S azután halkán, fejét lehajtva:

— Bizony szomorú vagyok, ha arra gondolok, hogy ilyesmi történt velem. Nagyon jó asszony volt a feleségem.

Mikor ezeket a szavakat mondotta, arcára vettem egy pillantást. Az élet lassan elhagyta szemeit, amelyek újra felvették fakó, üveges tekintetüket. Elvesztettem. Teljesen magába merült, komor bánata elnyelte.

Ez volt minden. Együtt ültünk. És én nem éreztem csak valami néma megindulást, szánalmat, szeretetet iránta és könyörtelen, mély gyűlöletet az iránt, ami megölte ezt az embert.

Csakhamar felállott. Nem beszélt. De én sem. Mégegyszer megfigyeltem kék munkazubbonyában széles hátát, amikor az ajtóhoz ért. Azután eltűnt a szünni nem akaró eső félhomályában.

(Fordította: B. E.)

JELLEM...

Testükön jólszabott ruha,
ujjkon karika és egyéb gyűrűk,
házbérüket pontosan fizetik,
törvény- és istentisztelők,
népbetegségben nem szenvednek,
büntetve nem voltak,
családfájukat Ádámig vezetik vissza,
a kulturát betétnek használják,
mellyel szellemi lúd-talpukat gyógyítják.

Dél felé kelnek, fürdenek, esznek,
leszidják a cselédet, ez a napirendhez tartozik,
titokban házasságtörők és pikáns-levelezőlapvásárlók,
templom után képesek valami szegény ördög
kivégzését végignézni,
mindennap friss virágot tűznek önteltségük gomblyukába,
mentesek minden „fertőzött” tudástól,
szabad belépőjük van mindenhová,
általában olyanok, mint a többi emberek,
csak kikezdte őket a moly.

Perneki Mihály.